

Ancy Lore (pseudoniem) : 'Laat me met rust, laat me slapen' Uitgeverij Boekscout, 2010 ISBN 9789460895470 (ME/CVS/Fybromyalgie/1) Zie ook: www.boekscout.nl

Soort boek/ Ziekte stijl: Autobiografisch verhaal van Ancy Lore waarin zij haar leven beschrijft dat gedomineerd werd door meerdere ziekten, onder andere ME/ CVS en fibromyalgie, een beginnende ziekte van Parkinson. Ook werd zij geplaagd door geesten die haar uit haar slaap hielden en belaagden. Zij consulteerde voor de diverse klachten zowel reguliere als alternatieve hulpverleners waaronder paragnosten, een druïde en een wichelroedeloper. Uit de inhoud blijkt dat Ancy haar gehele leven op zoek is geweest naar de zin en het waarom van de dingen en het onverklaarbare.

Aan de hand van dagboeken, aantekeningen en veelvuldig opzoekwerk heeft Ancy Lore in stilte zo'n twintig jaar aan dit boek gewerkt.

Over de schrijfster: Ancy Lore (1946-2010) werd geboren als boogschutter , ascendant boogschutter. Zij werkte in het onderwijs totdat ze dat lichamelijk niet meer aankon. Ze was getrouwd met Mark, ook werkzaam in het onderwijs. Ancy Lore kreeg samen met hem een dochter Kim. Ze heeft twee kleinkinderen. Ze geloofde onder andere in spiritualiteit en reïncarnatie. Ancy viel het leven aan het eind van haar leven zo zwaar dat ze een behandelend arts vroeg om euthanasie. Deze weigerde. Zij stierf in 2010. Haar boek blijft bestelbaar via Boekscout.

Korte beschrijving: Dit boek is het levensverhaal van Ancy Lore (pseudoniem). Ze beschrijft hoe ze opgroeide, volwassen werd, een gezin stichtte en zodanig ziek werd, dat het leven haar steeds zwaarder viel. Ze licht traumatische ervaringen uit haar leven toe zoals bijvoorbeeld de dood van haar schoonbroer, de man van haar zus met wie hij twee kinderen had. Deze man Sasjo was een zielsbroeder van haar.

Ondertussen was zij getrouwd, werkte binnen het onderwijs en kreeg dochter Kim. Mark en zij verhuisden naar een eigen huis waar Mark veel aan moest klussen. Toen Kim net geboren was bleek zij TBC te hebben en moest haar dochter opgevangen worden door haar schoonmoeder met wie zij het niet zo goed kon vinden.

In het nieuwe huis begonnen geesten haar te bezoeken en kreeg ze de eerste gezondheidsklachten. Ze consulteerde niet alleen hulpverleners binnen het reguliere maar ook binnen het alternatieve circuit. Paragnosten een druïde en een wichelroeder gaven inzicht in haar gevoeligheid voor de geesten terwijl de artsen bij haar onder andere een beginnende ziekte van Parkinson, ME, fibromyalgie en hartklachten constateerden. Ze slikte anti depressiva ook voor de geestelijke gevolgen van de ziekte ME. Ze kon haar werk binnen het onderwijs niet langer volhouden door haar zware aandoening zonder uitzicht op genezing. Jarenlang heeft ze dat werk vol gehouden totdat ze veertig jaar werd. Haar lichaam was toen zo'n wrak dat ze dat niet meer kon.

Steeds zwaarder viel haar het leven en de geesten die haar bezochten maakten dat ze regelmatig in blinde paniek gilte en Mark wakker maakte die haar bezorgd vroeg wat er was gebeurd. Rond haar vijftigste wilde ze het liefst sterven via euthanasie.

Dankzij haar man en enkele vriendinnen heeft ze dit boek kunnen publiceren dat ze maakte gedurende de jaren dat ze thuis was.. Ze stierf in 2010.

Wat viel op: Ancy zocht naar de zin van haar leven, het onverklaarbare en het waarom van de dingen Daarbij zet ze vele alternatieve methoden in om van problemen af te komen. Dat is niet voor iedereen weggelegd. Zwaar vind ik niet alleen al haar lichamelijke problemen, maar ook de bezoeken van de geesten die steeds nare dingen deden. Dat dat steeds bleef gebeuren levert

inderdaad vragen op zoals in onderstaande recensie ook wordt gezegd. Mij blijft vooral ook bij hoe zwaar het was om ze steeds maar weer te hebben. Natuurlijk ook het verzoek om euthanasie te mogen hebben. Dan schrijf je over leven en dood en dat is indrukwekkend.

Citaten: Pag.112: ‘... dat ik, godsamme, die hoogaanzienlijke Alwetende in den hoge liet me alweer in de steek – geen hartaanval zou krijgen, daarvoor was de spier nog veel te sterk, maar tachycardie had.

“Daaraan valt niets te verhelpen”, zei hij nuchter maar opbeurend voegde hij eraan toe: “Er bestaan pillen voor die u kan innemen als dat snelle ritme u op de zenuwen gaat werken, vooral bij het slapen gaan.” Nadat ik hem had verteld dat ik CVS – en Fibromyalgiepatiënte was en slaapstoornissen had zette hij een bedenkelijk gezicht. “Tja”, zei hij, “in zo’n geval zijn die pillen niet echt aangewezen, het gebruik ervan zal u nog vermoeder maken dan u nu al is.’

Pag.144: ‘Mark en ik wilden de hele, verduivelde zaak nuchter en praktisch aanpakken, maar kwamen tot de conclusie dat er ons slechts één alternatief overbleef: een paragnost raadplegen. Maar hoe en waar vind je nu zo iemand? (...) We durfden ook niemand in vertrouwen te nemen uit schrik dat ze ons krankzinnig zouden verklaren.’

Pag.303: ‘Met een plotse gewelddadige ruk sleurt die onzichtbare mij aan de arm bijna uit bed waarin ik zalig lig te soezen, een duidelijk omljnd wit-gelig fluorescerend vierkant verschijnt vlak voor mijn neus en dwars door het vierkant heen steekt een bloederige arm waaraan een misvormde hand vastzit die moorddadig grijpgraag naar mijn gezicht uithaalt. (...) Dankzij mijn onstuimige rasperige keelgeluiden ligt Mark alweer klaarwakker om me te kalmeren.’

Pag.361: ‘Maar baas over eigen lichaam? Vergeet het maar als je geen macht en invloedrijke vriendjes hebt. ‘Vaarwel lever’, volgens de oncoloog, ‘vaarwel pancreas’, volgens de radioloog. Het enigste wat die twee, behalve hun onverzettelijkheid, gemeen hadden was de laatste lettergreep van hun specialiteit. Echter, ze hadden zoals alle esculapen nog iets gemeen: ze wilden hun patiënten, al dan niet verantwoord zo lang mogelijk in leven houden. Waarom?’

‘Er wordt gezegd dat de meeste mensen zich slechts de fijne momenten uit het verleden herinneren om het leven draaglijker te maken. Bij mij is dat niet het geval. Ik kan mij er niet toe zetten om aangrijpende, droevige gebeurtenissen te vergeten of naar de achtergrond te drukken. Ik ben helemaal geen pessimist, maar een realist die de dingen in het juiste perspectief ziet en ik heb ondervonden wat moeder op latere leeftijd bedoelde met de woorden: "Hoe ouder ge wordt, hoe gevoeliger en kwetsbaarder ge zijt.”

Recensies/Extra: Edith Clabots:

<http://www.iedereenleest.be/Default.aspx?BoekID=4946&ReviewID=5028> ‘(...) Het is dan ook positief dat zieke mensen de moed en vechtlust vinden hierover te schrijven, hetzij als zelftherapie, hetzij als spiegel voor de maatschappij. De scherpe kritiek van deze erudiete vrouw op de maatschappij is vaak even genadeloos als terecht en wordt goed geïllustreerd bij het aansnijden van onderwerpen zoals de hervormingen in het onderwijs, de problematiek rond euthanasie en het juk van het katholieke geloof dat ook bij haar sporen heeft

nagelaten.

Het is haar verdienste dat ze openhartig en heel rechtstreeks vertelt over haar –nog steeds onbegrepen– ziekte en haar wonderlijke wereld van buitenzintuiglijke waarnemingen. Dit laatste zal bij velen ongetwijfeld veel vragen doen rijzen en wenkbrauwen doen fronsen, maar dat is niet relevant.

Wat belangrijk is, is hoe zij en haar man deze vreemde wereld hebben ervaren en hoe ze ermee omgingen. Wat ze heeft bewezen is dat men met moed, innerlijke kracht, geloof in zichzelf en volharding zijn doel kan bereiken. En een goed boek kan schrijven.'